15/04/2020

“Γιατί η Εκκλησία σώζει όχι με ότι κάνει αλλά με ότι είναι και σημαίνει”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου

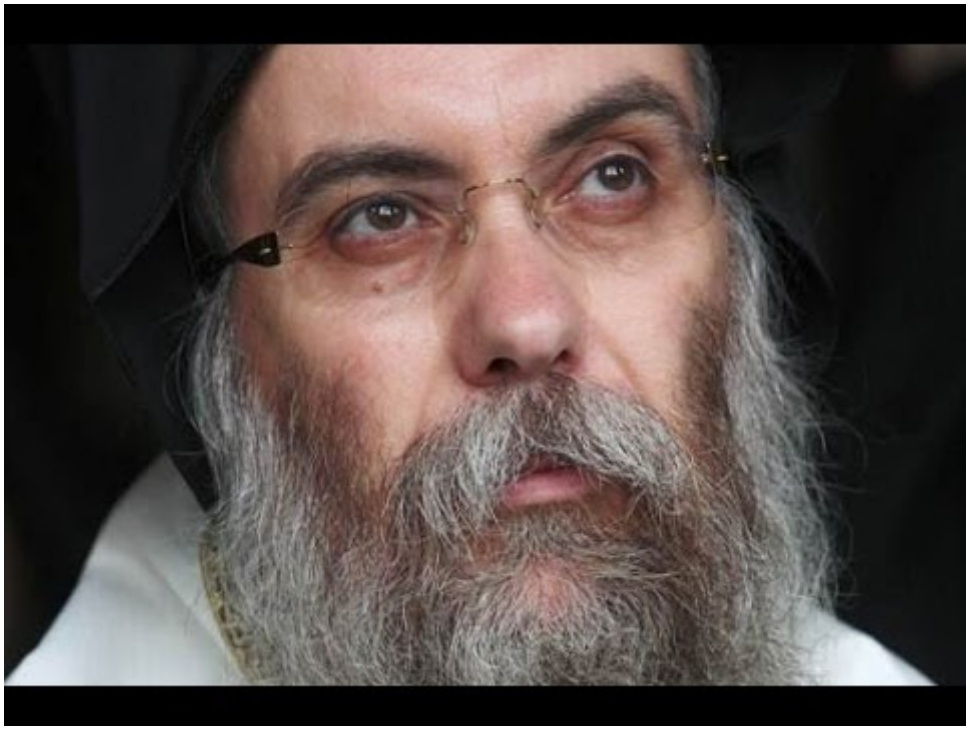

Πασχαλινή Εγκύκλιο εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλόχιος, στην οποία απευθύνεται στον ιερό κλήρο, τις μοναστικές αδελφότητες και το λαό λέγοντας “αυτό το Πάσχα και μέσα σε αυτή την στέρηση και την οδύνη, ίσως είναι ευκαιρία να συνειδητοποιήσουμε τι είναι τελικά η πίστη μας και η Εκκλησία μας, για την ζωή μας. Πόσο ανάγκη έχουμε να τρεφόμαστε και να ζούμε από αυτή την πίστη και από την ζωή και τα μυστήρια της Εκκλησία μας”.

Κλείνοντας ο Σεβασμιώτατος παροτρύνει το ποίμνιο αναφέροντας “Ας προσευχηθούμε καρδιακά να έρθει και πάλι η Άνοιξη στην «όμορφή μας, καλή, γλυκειά, πατρίδα», και όλο τον κόσμο. Τι και αν οι θύρες των Ναών μας παραμένουν κλειστές; Ο Χριστός εξέρχεται εσφραγισμένου του μνήματος και εισέρχεται των θυρών κεκλεισμένων”.

Διαβάστε αναλυτικά:

Πάλε ξυπνάει της άνοιξης τ’ αγέρι
στην πλάση μυστικής αγάπης γλύκα,

σαν νύφ’ η γη, πόχει άμετρα άνθη προίκα,
λάμπει ενώ σβηέται της αυγής τ’ αστέρι...
Κάθε μοσχοβολιά και κάθε χρώμα,
κάθε πουλιού κελάηδημα ξυπνάει
πόθο στα φυλλοκάρδια μου κι ελπίδα
να σου ξαναφιλήσω τ’ άγιο χώμα,
να ξαναϊδώ και το δικό σου Μάη,
όμορφή μου, καλή, γλυκειά πατρίδα.

(Λορέντζος Μαβίλης, «Πατρίδα»)

Αδέλφια μου αγαπημένα,

Αναζητώ δρόμους και τρόπους να επικοινωνήσω με την αγάπη σας αυτούς τους δύσκολους καιρούς μας, που ο φόβος και ο τρόμος μιας αόρατης απειλής, κορωνοϊό την ονόμασαν, έκλεισε σφαλιστά τις πόρτες των σπιτιών μας, άδειασε τους δρόμους και τις πλατείες, μας στέρησε το χαμόγελο από τα χείλη, άδειασε τις εκκλησίες και τα μοναστήρια μας.

«Ποιός είδε άνοιξη καιρό σοκάκια ερημωμένα,
με παραθύρια σφαλιχτά και αυλές δίχως βεγγέρα...»,

σιγοτραγουδά τόσο όμορφα και σεμνά, ομάδα καταξιωμένων Κρητικών καλλιτεχνών και
συνεχίζει:

«Ποιός είδε άνοιξη καιρό κεριά να μην ανάβουν...,
ποιός είδε άνοιξη καιρό κλισιές δίχως ανθρώπους
και μοναχό του τον παπά τα άγια να βγάνει...»,
«ποιός είδε άνοιξη καιρό τον φόβο να πλανάται
εγώ ’μαι απού τα θωρώ, Θεέ μου ξεμνιστευγέ μας...»,

καταλήγει η προσευχή αυτή της Κρητικής ψυχής, που ξέρει όχι μόνο την χαρά, αλλά και τον πόνο, τον φόβο, την θλίψη να μεταμορφώνει σε τραγούδι και... προσευχή!

Όμως, αδελφοί μου, ακόμα και αν έτσι έχουν τα πράγματα, οι ψυχές και οι καρδιές μας είναι και παραμένουν πάντα ανοιχτές. Κανένας φόβος και τρόμος, καμιά λοιμική ασθένεια και κανείς ιός δεν μπορούν να τις σφραγίσουν. Περισσότερο, ίσως, από κάθε άλλο Πάσχα, αυτό το Πάσχα που όλοι μας βιώνουμε την στέρηση της συμμετοχής μας στη λατρευτική και λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας, που μετέχουμε καρδιακά και προσευχητικά, μυστικώ τω τρόπω, στην μεγαλύτερη

γιορτή της πίστεώς μας, το Πάσχα.

Φέτος που δεν προσκυνούμε στις Εκκλησιές μας τον Σταυρωμένο Χριστό, που δεν θα στολίσουμε τον Επιτάφιό Του, που δεν θα προσκυνήσουμε τον τάφο Του, που δεν θα ψάλλουμε το «Η Ζωή εν τάφω». Φέτος που δεν θα Τον λιτανεύσουμε στις πλατείες και στις γειτονιές των πόλεων και των χωριών μας. Φέτος που δεν θα λάβουμε το «Άγιον Φως» από την Ωραία Πύλη, που δεν θα αγκαλιάσουμε και δεν θα φιλήσουμε τους αγαπημένους μας ψάλλοντας το «Χριστός Ανέστη». Φέτος που οι «κλισιές», όπως τραγουδά η Κρητική ψυχή, θα είναι «δίχως ανθρώπους» και «μοναχός του ο παπάς τα άγια θα βγάνει...», φέτος λοιπόν, αυτό το Πάσχα και μέσα σε αυτή την στέρηση και την οδύνη, ίσως είναι ευκαιρία να συνειδητοποιήσουμε τι είναι τελικά η πίστη μας και η Εκκλησία μας, για την ζωή μας. Πόσο ανάγκη έχουμε να τρεφόμαστε και να ζούμε από αυτή την πίστη και από την ζωή και τα μυστήρια της Εκκλησία μας.

Γιατί η Εκκλησία σώζει όχι με ότι κάνει αλλά με ότι είναι και σημαίνει.

Είναι λοιπόν καιρός – ευκαιρία για όλους μας να αναλογιστούμε, να συνειδητοποιήσουμε, μήπως, αλήθεια, κάποιες από τις περασμένες εορτές του Πάσχα τις ζήσαμε σαν ένα έθιμο και μια συνήθεια; Μήπως υπήρξαν φορές που πήγαμε στην Εκκλησία... «για το καλό»; Μήπως ακούσαμε το «Χριστός Ανέστη» και πριν σταματήσουν οι καμπάνες να διαλαλούν την νίκη της ζωής επί του θανάτου, την έλευση και την άνοιξη της όντως Ζωής εμείς είχαμε φύγει από τις Εκκλησιές μας, αφήνοντας «τον παπά μοναχό τα άγια να βγάνει»; Μήπως υπήρξαν φορές που το Πάθος, τον
Σταυρό και την Ανάσταση δεν τα ζήσαμε εμπειρικά και βιωματικά, αλλά εθιμικά και... από συνήθεια;

Ο Χριστός, αδελφοί μου, πριν από το Πάθος Του απομονώθηκε στην Γεσθημανή για να προσευχηθεί. Και αφέθηκε στο θέλημα του Θεού Πατέρα. Αυτό το Πάσχα καλούμεθα και εμείς να μείνουμε κλεισμένοι στην δική μας, προσωπική Γεσθημανή. Καλούμεθα, ο καθένας μας προσωπικά και χωριστά και όλοι μαζί σαν Εκκλησία, να βιώσουμε όχι απλά την ελπίδα, αλλά την βεβαιότητα της ανάστασης του κόσμου όλου, μέσα από την Ανάσταση του Χριστού. Με ένα μοναδικό και ξεχωριστό τρόπο. Τρόπο που, εάν θα είναι αληθινός, τότε μπορεί να σφραγίσει την ζωή μας και την πορεία μας προς την Βασιλεία του Θεού. Καλούμεθα, μέσα από τα δάκρυα της κατάνυξης, της ταπείνωσης, της μετάνοιας και της προσευχής μας να ανταμώσουμε τον Χριστό όχι μόνον της Γεσθημανής, του Πάθους και του Σταυρού, αλλά και της Ανάστασης και της Ζωής.

Αυτές τις όντως δύσκολες ώρες και μέρες της ζωής μας ας ακούσουμε τον λόγο

του Οσίου Παϊσίου του Αγιορείτη που παραγγέλλει: «Σκόπος όμως είναι να κάνω όχι αυτό που βολεύει εμένα, αλλά αυτό που βολεύει τον άλλον. Αν σκεφτόμουν πως να βολευτώ εγώ, έχω την δυνατότητα να βολευτώ σε πολλές μεριές. Για να περάσεις όμως στην βουλή του Θεού, πρέπει να γίνης “βουλευτής” του Θεού, όχι “βολευτής του εαυτού σου”». Ας ακούσουμε τον επιστηρικτικό και Θεόπνευστο λόγο του Παναγιωτάτου Οικουμενικού μας Πατριάρχου κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ, ο Οποίος σημειώνει:

«Όμως αυτό που κινδυνεύει, δεν είναι η πίστη αλλά οι πιστοί, δεν είναι ο Χριστός, αλλά οι Χριστιανοί μας, δεν είναι ο Θεάνθρωπος, αλλά εμείς οι άνθρωποι. Η πίστη μας είναι βαθιά θεμελιωμένη στις ρίζες του πολιτισμού μας. Η πίστη μας είναι ζωντανή, και καμία έκτακτη κατάσταση δεν μπορεί να την περιορίσει. Εκείνο που είναι ανάγκη να περιοριστεί είναι οι συναθροίσεις, οι μεγάλες συγκεντρώσεις προσώπων, λόγω των εκτάκτων συνθηκών. Να μείνουμε στο σπίτι. Να προφυλαχθούμε και να προφυλάξουμε τους γύρω μας. Εκεί, η κάθε μία και ο κάθε ένας να προσευχηθεί για όλη την ανθρωπότητα, στηριζόμενοι στη δύναμη της πνευματικής μας ενότητας».

Ας ανοίξουμε, λοιπόν, τέκνα φωτόμορφα της Εκκλησίας, διάπλατα τις ψυχές και τις καρδιές μας να πλημμυρίσουν από το Ανέσπερο Φως του Ζωοδόχου Τάφου, που και πάλι θα ανατείλει εκ του Κενού Μνημείου. Φως, που θα διαλύσει κάθε φόβο, κάθε τρόμο και κάθε απειλή, απ’ όπου και αν προέρχονται αυτά. Ας ενώσουμε, αυτό το Πάσχα, τις καρδιές και τις προσευχές μας για όλους εκείνους που δοκιμάζονται και δίνουν τον δικό τους προσωπικό αγώνα ζωής. Για όσους βρίσκονται στο κρεβάτι του πόνου και της ασθένειας, για όσους θρηνούν την στέρηση αγαπημένων τους προσώπων, για όσους δίνουν τον αγώνα αντιμετώπισης της νόσου. Τους Γιατρούς και τους Νοσηλευτές μας. Τους ειδικούς Επιστήμονες και όσους παίρνουν αποφάσεις ζωής που, με τόση υπευθυνότητα και ευαισθησία, χαρίζουν σε όλους μας χαμόγελα χαράς και αισιοδοξίας.

Ας προσευχηθούμε καρδιακά να έρθει και πάλι η Άνοιξη στην «όμορφή μας, καλή, γλυκειά, πατρίδα», και όλο τον κόσμο. Τι και αν οι θύρες των Ναών μας παραμένουν κλειστές; Ο Χριστός εξέρχεται «εσφραγισμένου του μνήματος» και «εισέρχεται των θυρών κεκλεισμένων».

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΑΔΕΛΦΟΙ !
ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ !

Μετ’ ευχών και πολλής της εν Κυρίω Αναστάντι αγάπης,

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΑΣ

† Ο Κισάμου & Σελίνου

ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ